

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלשים ושבעה

היכל
ששי

לקוטי תורה
תורת שמואל

שער שלשים ושבעה

ד"ה קשה לזווגם תרל"ד

מאת

כ"ק אדמו"ר

אור עולם נזר ישראל ותפארתו כקש"ת

מוהר"ר שמואל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש

יוצא לאור בפעם הראשונה מכת"י

על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושתיים לבריאה

LIKKUTEI TORAH TORAS SHMUEL
DRUSHEI CHASUNAH
MAAMAR KOSHEH L'ZAVGOM 5634

Copyright © 2022

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch®.

Printed in Israel

נסדר בדפוס „עזרא”
ע”י ירמ” הכהן בן לאה מיטא שי”

ב"ה.

פתח דבר

לקראת חג הפסח הבעל"ט, הננו מוציאים לאור מאמר ד"ה קשה לזווגם כקריעת ים סוף תרל"ד לכ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע, והוא תדפיס מתוך המהדורה החדשה של תורת שמואל דרושי חתונה הנמצא כעת בדפוס.

מאמר זה נאמר בר"ח שבט תרל"ד, ונדפס מתוך הנחת השומעים.

מערכת „אוצר החסידים“

ב' ניסן, ה'תשפ"ב
ברוקלין נ. י.

בס"ד. יום ב', ר"ח שבט, תרל"ד. הנחה

קשה לזווגים כקריעת ים סוף, וצ"ל איך שייך לומר לשון קשה למעלה, כי מה קשה לפניו ית'. וגם צ"ל מה הדמיון לקריעת ים סוף, שקריעת ים סוף הי' נס נפלא שיוצא מדרכי הטבע לגמרי, ואיך ישוה לזה ענין הזיווגים, אם כי פירוש המאמר שאיננו שוה ממש לקריעת ים סוף, ולכן נאמר בכ"ף הדמיון כקריעת ים סוף, מ"מ מובן הוא שיש איזה התדמות זה לזה, ולכאורה אין זה התדמות כלל, כי הי' נס נפלא לפני משה וס"ר, ואיך יתדמה לזה ענין הזיווגים.

ולהבין זה צריך להקדים הקדמה מה שמצינו בכרכות דכ"ח ע"ב, בריב"ז שאמר על עצמו איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, שיש לפני שני דרכים, ולכאורה הלא הוא הי' שר התורה כמו שאמר ס"פ אין עומדין, אני כשר לפני המלך ורחב"ד כעבד לפני המלך, ואיך אמר איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, וזה יפלא לכאורה דאם כן לא שבק חיי לכל ברי', ואם כי אמר זה מפני שהי' עניו מאד ואמר זה בדרך עניויות, אף על פי כן אינו שייך לזה לומר דבר שא"א כלל. גם צ"ל מה שלפעמים מצינו שתלמוד תורה גדול מאד, כדחשיב במשנה אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן כו', וחשיב שם הרבה דברים ותלמוד תורה כנגד כולם, נמצא שתלמוד תורה גדול מכל דבר, ולפעמים מצינו שענין התפלה גדול מתורה, כמאמר רז"ל שם דכ"א, ולוואי שיתפלל אדם כל היום כולו, ואם כן אין לו פנאי ללמוד. וגם מצינו במשנה שחסידים הראשונים היו שוהים ט' שעות בתפלתם, נמצא שהיו מאריכים הרבה בתפלה ולא היו מניחים פנאי הרבה ללימוד תורה, אם שהגמרא שם דל"ב ע"ב מקשה גם כן תורתן איך משתמרת, ומתריץ בגמרא מתוך שחסידים היו תורתן משתמרת, היינו רק שמשתמרת מה שלמדו כבר, אבל לא שניתוסף אצלם, כי לא הי' להם פנאי גדול לזה, ואם כן

בתחלתו. וראה סה"מ תרל"ב ח"ב ע' שצ ואילך. וש"נ. אוה"ת ואתחנן ע' רסה. ספר הליקוטים דא"ח - צ"צ ערך יוחנן, ריב"ז ע' שיז. וש"נ.

(1) לתוכן המאמר - ראה ד"ה זה לאדמו"ר הצמח צדק בס' בש"ו (כת"י מס' 1063 רג, ב ואילך). ד"ה משביעין אותו כסה"מ תרס"ג ח"ב ע' רסג ואילך. ד"ה בראשית ברא, וירח ה', ויאמר גו' לך כסה"מ הש"ת

מוכח דתפלה גדול מתורה. וגם בדניאל מצינו שהי' לו מס"נ להתפלה, כדכתיב וכוין פתיחין לי' בעלייתו נגד ירושלים, ולא מצינו שהי' לו מס"נ על התורה, מכל זה מוכח שתפלה גדול מתורה, ואם כן הוא סתירה גדולה לכאורה, דבמשנה משמע ותלמוד תורה כנגד כולם, אפילו כנגד התפלה, כי חשיב במשנה גמ"ח ותפלה, ותפלה היא גם כן בכלל גמ"ח, כדאיתא בגמרא שבת דקכ"ז, דפריך התם והאיכא עוד דברים מלבד השנויים במשנה, ומתריך הני בהני שייכי, ופרש"י דענין תפלה הוא בכלל גמ"ח, כדכתיב גומל נפשו איש חסד, ואם כן מוכח דתלמוד תורה גדול אפילו מתפלה, דת"ת כנגד כולם, ואלו מכל הנ"ל משמע דתפלה גדול מתורה. וגם צ"ל מה שמצינו בגמרא דקודם התפלה נקרא נשמה באפו, כדכתיב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, מהו ענין נשמה באפו.

וְצ"ל קודם ענין הנשמה מהו, דהנה אי אפשר לומר שהנשמה היא בחי' שכל ומדות, הרי השכל ומדות יש להם שם דבר בפ"ע, דענין השכל היינו בחי' השגה והבנה, ובחי' השכל להשכיל השכלות, ובחי' הדעת הוא בחי' הבחנה, ואח"כ בחי' המדות חסד וגבורה והתפארות, ונמצא שיש להם שם בפ"ע, ואם כן אינו שייך לומר שזהו הנשמה. ויש ראי' לזה מהמשנה דאבות חביב אדם שנברא בצלם, שנאמר כי בצלם אלקי' עשה את האדם, חביבין ישראל שנקראו בנים למקום, שנאמר בנים אתם לה' אלקיכם, חביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה, ואם כן אם נאמר שהנשמה זהו שכל ומדות, שהוא בחי' אדם, אם כן מהו עוד חביבין ישראל שנקראו בנים למקום, דאי אפשר שקאי על נתינת התורה לישראל, הלא זהו מה שחביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה, אלא מוכרח לומר שהנשמה אינו בחי' שכל ומדות, אלא מדריגה אחרת, ועל זה קאי חביבין ישראל שנק' בנים למקום כו', וכדכתיב מה שמו ומה שם בנו, ואמרו רז"ל מה שמו ה' צבאות שמו, מה שם בנו בני בכורי ישראל, שבחי' נשמה שרשו בעצמו שלמעלה משכל ומדות.

ולהבין מה ענין הנשמה, הנה מצינו באדם למטה ב' מיני רצונות, הא' רצון שעל פי טעם ודעת שהשכל מחייב אותו, שמפני שמתבונן בשכלו שזה טוב לפניו נעשה אצלו רצון ותשוקה לזה, וכמו בענין משא ומתן שמפני שהשכל מחייב אצלו שריוח בזה על כן נעשה לו רצון לנסוע לכאן ולכאן, ונמצא שרצון זה הוא מצד השכל, והראי' שאנו רואים שמתחלה הי' לו רצון לזה ואח"כ מסתלק אצלו הרצון מזה, והטעם הוא שמתחילה הי' השכל מחייב שזה טוב לפניו על כן הי' לו רצון לזה, ואחר כך התבונן בשכלו שאינו כן, על כן נסתלק הרצון אצלו, ונמצא שהשכל הוא המחייב את הרצון. ויש בחי' רצון שלמעלה מהטעם ודעת, היינו שאנו רואים שלפעמים יש לאדם חמדה ותשוקה בלב לאיזה דבר אף שהוא נגד השכל, ולכן יכול לעשות דברים שטותים, ואם הי'

הרצון הזה מצד השכל, אם כן כיון שהשכל אינו מחייב זה, איך יש לו רצון לזה, אלא מוכרח לומר שרצון זה הוא למעלה מן השכל.

וכמו כן יובן ב' בחי' אלו בעבודה, דהנה על מס"נ לא מצינו טעם מפורש בתורה, רק על אהבה כדכתיב לאהבה את ה' כי הוא חייד, והוא מצד שמתבונן כמו שהוא אוהב חיי נפשו מפני שהנפש מחייהו, ואם כן כיון שאור אין סוף הוא חיי החיים מזה בא לאהבה, ונמצא שרצון זה הוא מצד השכל, שהשכל מחייב אותו, כי אהבה הוא מלשון אבה ורצון כמו שמבואר לעיל שהמדות נולדים מהשכל, נמצא ששכל אינו מחייב ענין מס"נ להשליך חיי. ויש גם כן ענין מס"נ בעבודה, היינו בחי' הרצון שלמעלה מהשכל והטעם, ולכן לא נמצא טעם בתורה על ענין מס"נ, כי איך שייך ליתן טעם על זה כיון שהוא למעלה מהטעם.

וכמו כן יובן ב' בחי' אלו למעלה, דהנה למעלה יש בחי' סדר ההשתל', ובחי' שלמעלה מסדר ההשתל'. והנה ענין בחי' ההשתל' הוא מה שכתוב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם, ולכאורה איך שייך למעלה בחי' אדם, הלא כתיב כי לא אדם הוא, וגם הלא אין לו דמות הגוף ואינו גוף. אלא הענין הוא דשם אדם למעלה הוא שם המושאל לבד דהיינו כדי לשכך את האוון, כדי להסביר לאדם שהוא בחי' שכל ומדות מה שהוא למעלה הוכרחו להלביש זה בשם אדם, והוא רק כדי לשכר את האוון. וענין בחי' אדם למעלה הוא בחי' עשר ספירות, כי כדי שיתהווה מאור אין סוף בחי' בריאה יש מאין הוא על ידי אמצעות העשר ספירות, כדכתיב הוי' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו, וכן אמרו רז"ל בעשרה דברים נברא העולם, והיינו בחי' עשר ספירות. ויובן זה מאדם שלמטה שיש בו שכל ומדות, והיינו שכל כולל בחי' חב"ד, חכמה הוא בחי' הברקת השכל, בחי' ברק המבריק שאין שם בחי' אותיות עדיין, ואח"כ בחי' בינה הוא כשבא לידי השגה והבנה בבחי' אותיות, ובחי' הדעת הוא בחי' ההתקשרות בהשכל, וגם לברר פרטי חילוקי המדרגות שיש בהשכל, ומזה נולד אח"כ בחי' מדות אהבה ויראה והתפארות, ואח"כ מתלבש בשלשה לבושים מחשבה דיבור ומעשה. וכמו"כ יובן זה בבחי' אדם שלמעלה שהוא בחי' ע"ס, היינו שבחי' חכמה הוא ראשית ההשתל', ואח"כ בחי' בינה ודעת, והוא בחי' תלת מוחין, ובחי' מדות הוא בחי' חג"ת נה"י, ועי"ז נעשה מקור לבחי' בריאה יש מאין, וכל זה הוא בחי' סדר ההשתל'. אבל יש בחי' שלמעלה מהחכמה, וכמאמר רז"ל שתוק כך עלה במחשבה, שלא אמרו שום טעם לזה אלא כך עלה במחשבה, באמת יש לזה טעם אלא שהוא טעם הכמוס שאי אפשר לבוא לידי גילוי.

אבל יש בחי' רצון שלמעלה לגמרי מהחכמה, והוא בחי' והחכמה מאין תמצא, שהתהוות החכמה מלמעלה מן החכמה הוא רק בדרך מציאה, כמו למשל המוצא מציאה שאין ידוע לו מאין באה המציאה, שאם הי' נודע לו ממי נאבד לא הי' צריך להכריז אלא הי' נותנו לו, אלא שלא יודע ממי נאבד המציאה, וכך התהוות החכמה מבחי' הכתר הוא רק בדרך מציאה, כי התהוות החכמה מבחי' הכתר הוא בדרך בריאה יש מאין, כמו בריאת גשמיות העולם אי אפשר שהי' בעולם תחלה באלקות, כך בחי' החכמה אי אפשר שהי' בעולם תחלה בבחי' הכתר, אלא שהוא בדרך בריאה יש מאין, כי בחי' הכתר הוא בחי' הרצון שלמעלה מהחכמה לגמרי.

ובזה יובן ענין הנשמה שהוא בחי' הרצון שלמעלה מן החכמה, וזהו ענין חביבין ישראל שנק' בנים למקום, היינו בחי' הנשמה שרשה מבחי' שלמעלה מן החכמה, ונמשלו לבחי' בנים כי כמו שהבן נמשך ממוח האב, כך כביכול נשמות ישראל שרשם ממוח האב שהוא בחי' שלמעלה מהחכמה, כי האב מוליד בדומה לו, וכיון שהוא מוליד שכל מוכרח שהוא בחי' שלמעלה מן השכל, כי בבחי' עצמיות החכמה שורה העלם האין דכתר, ואינו דומה להשפעת שכל שהוא רק הארה בעלמא מהשכל, אבל הטפה שרשה מעצמיות החכמה כו'. וזהו ענין מה שמו ומה שם בנו, שבחי' נשמות ישראל הם בבחי' בנים שרשם מעצמיות אוא"ס בחי' הוי' צבאות שמו.

וגילוי בחי' נשמה שהוא בחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת הוא בתפלה, הגם דכתיב והיו הדברים האלה אשר אנכי מצווך ואמרו רז"ל בדברי תורה הכתוב מדבר, היינו שבתורה נמצא גילוי בחי' זו, והיינו משום דאורייתא מחכמה נפקת, ובחכמה שורה בעלם האין דכתב כנ"ל, אבל לבא לזה הוא על ידי התפלה שהוא הרצון לזה. כמו למשל שאם יש לאדם איזה דבר אם לא יהי' לו רצון ותשוקה לזה אין לו שום התקשרות לזה הדבר. כך אף על פי שהמקום לגילוי זה הוא בתורה, אף על פי כן אם לא יהי' לו מקודם בתפלה רצון לזה לא יהי' שייכות כלל להגילוי הזה שבתורה, ועיקר גילוי הרצון לזה הוא בתפלה, והוא מפני שבתפלה הוא ההתבוננות, אבל בתורה אין מקום כלל להתבוננות, ועיקר ההתבוננות הוא בתפלה, ולכן נתקן פסוד"ז, הללוהו שמי השמים כו', הללוהו כל צבאיו, ואח"כ ביוצר אור והאופנים וחיות הקודש ברעש גדול, והוא בריבוי ההתבוננות בכדי שיוכל לבא לבחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת אז יוכל למצוא גילוי זה בתורה.

ובזה יובן מה שהתפלה נק' סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כי כמו הסולם מחבר הגג עם הארץ, כך התפלה מחבר שיומשך למטה באדם בחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת, כי תפלה הוא לשון התופל כלי חרס, וכדכתיב

נפתולי אלקים נפתלתי, היינו שהוא בחי' חיבור בחי' הרצון הנ"ל למטה. ובזה יובן ענין מאמר רז"ל הנ"ל שקודם התפלה נק' רק נשמה באפו, כי נשמה הוא בחי' רצון שלמעלה מהטעם ודעת, וקודם התפלה הוא רק באפו, כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים, היינו שאין לו התפשטות עדיין בכל כחות הנפש שבגוף, ועל ידי התפלה מתפשט הרצון הנ"ל בכל כחות הנפש שבגוף.

ומעתה יובן ענין ריב"ז שאמר אינו יודע כו', היינו הגם שהי' שר התורה ולא הניח דבר גדול ודבר קטן, מ"מ הי' מסופק בעצמו אם הגיע לבחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת, ואם כן מה יועיל לו לימוד התורה כיון שהוא מסופק אם בא לבחי' הרצון שלמעלה מן הטעם ודעת, אם כי באמת בא בודאי לבחי' הרצון הנ"ל, אלא שזה אפשר לומר בדרך עניויות. וזה ענין שאמר אני כשר לפני המלך, ורחב"ד כעבד לפני המלך, כי ההפרש בין עבד לשר הוא, שהעבד עושה רצון אדונו מבלי שום טעם ודעת, כי אין אומרים לו טעם, והוא אינו מבקש טעם אלא עושה מפני כי כן ציוה לו המלך, אבל השר הוא מבקש טעם כשאומרים לו איזה דבר ואומרים לו הטעם, וגם לפעמים הוא יועץ. וזהו שרחב"ד הוא כעבד לפני המלך, היינו בבחי' ביטול שלמעלה מהטעם ודעת כמו העבד, ואני כשר לפני המלך שהוא בבחי' הטעם ודעת. וזהו לא הוא גדול ממני, כי בסדר ההשתל' אני גדול ממנו, שאני כשר והוא כעבד, ואף ששרשו למעלה מההשתל', הנה לשם אין שייך לומר שהוא גדול ממנו, כי בחי' גדול אינו שייך אלא בדבר שהוא בבחי' מדידה, שזהו מדידה יותר גדולה, אבל בבחי' שלמעלה מסדר ההשתל' לא שייך לומר לשון גדול. ובזה יובן גם כן ענין שככה רכי ואמר יש קונה עולמו בשעה אחת, הלא רבי קיים כל התורה, ולא נהנה מהעולם הזה אפילו כאצבע קטנה, וא"כ למה בכה. אלא לפי שלא ידע אם הי' בא לידי מס"נ כזו, וכיון שראה שבא לבחי' מס"נ בפועל ממש, לכך בכה ואמר יש קונה עולמו בשעה אחת.

אך כדי לבא לבחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת הוא על ידי ההתבוננות שבקריאת שמע, כי הנה כתיב ואהבת את הוי' אלקיך, ולכאורה איך שייך ציווי על האהבה שהיא בחי' מדה שבלב, אך הציווי הוא על ההתבוננות שעיי"ז בא לבחי' האהבה, וההתבוננות הוא בפסוק שמע ישראל, פי' שמע הוא לשון אסיפה וקיבוץ, היינו שיקבץ כל כחות הנפש לאלקות, כדכתיב וישמע שאול את העם, וכתיב הסכת ושמע ישראל. וקיבוץ כחות הנפש לאלקות, הוא על ידי ההתבוננות איך שאני הוי' לא שנית, שאין שום שינוי לפניו ית' בין קודם הבריאה לאחר הבריאה, אתה הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא העולם בשוה בלי שום שינוי כלל, ואיך הוא, היינו משום שכללות השתל' העולמות הוא רק מבחי' שם והארה בעלמא שאינו נוגע לעצמות כלל, כי רק מלך שמו נק' עליהם, וכמשל שם של האדם שאינו נוגע לעצמות האדם

כלל, כמו שאנו רואים שאם ידבר אדם אחד דברי נרגן על שם של חבריו לא איכפת לחבירו כלל, כי לא יודבק אליו כלל, כך כללות ההשתל' הוא משמו ית' שאינו נוגע אל עצמותו כלל ולפיכך לא שנית.

וכשיתבונן בזה היטב אזי יבוא לבחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת, והוא בחי' ישראל אותיות לי ראש, והיינו כנ"ל ששרש נשמות ישראל הוא בעצמות אור אין סוף ב"ה, כדכתיב מה שמו ומה שם בנו, לפיכך הם לי ראש כביכול, הוי' אלקינו היינו שהוי' הוא אלוהה שלנו ובל"א (אונזער גאָט). והוא ע"ד שאנו אומרים אלקי אברהם, ולכאורה מהו אלקי אברהם הלא אלקי כל הארץ יקרא, אלא מפני שהי' תמיד בבחי' מס"נ לאלקות בבחי' דביקות נפלא, עד שהי' בבחי' מרכבה למדת החסד, כידוע שאברהם הי' נדיב בגופו ונפשו ומאודו, ועי"ז הי' מרכבה ממש לבחי' החסד, וכדאיתא בספר הנהיר אמרה מדת החסד לפני הקב"ה כל ימות היות אברהם בארץ לא הוצרכתי לעשות מלאכתי שהרי אברהם עומד ומשמש במקומי, נמצא שהי' משמש במקום מדת החסד ממש, ע"כ זכה שנתייחד שמו ית' עליו, ונק' אלקי אברהם. וכך כללות נשמות ישראל ע"י שיש בהם בחי' הרצון שלמעלה מהטעם ודעת, על כן הוא הוי' אלקינו הוי' אחד, מורה שכללות העולמות הן בטלים לבחי' אחד, וכמאמר רז"ל כד אמליכתי' לשמיא וארעא וד' רוחות תו לא צריכתי, כי בזה נכלל כללות השתל' העולמות שהם בבחי' מעלה ומטה כו', ועי"ז מרמז הח' והד', ח' היינו ד' רקיעים וארץ, וד' היינו ד' רוחות העולם, והם בטלים לבחי' א' אלופו של עולם, כי אל"ף הוא לשון אאלפך חכמה, שהוא בחי' אלוף על בחי' חכמה שהוא בחי' שלמעלה מעלה מהחכמה. וכשיתבונן בכל הנ"ל אזי יבוא לבחי' ואהבת כו', לבחי' רצון ותשוקה שלמעלה מהטעם ודעת, ליכלל בעצמות א"ס ב"ה.

אך לא כל הרוצה ליטול את השם יטול, ועי"ז כתיב אחר כך והיו הדברים האלה, שגילויי בחי' זו יכול למצוא בתורה, כי אורייתא וקוב"ה כולא חד, וגם כדאי' בזהר תלת קשרין מתקשראן ישראל באורייתא ואורייתא בקוב"ה, משום דאורייתא מחכמה נפקת שבה שורה אוא"ס ב"ה כנ"ל. ונמצא ששניהם אמת שאי אפשר להכריע אם תורה גדול או תפלה גדול כו', כי עיקר הגילוי הוא בתורה כנ"ל, אך מ"מ העיקר הוא תפלה שהוא הרצון שלמעלה מהטעם ודעת כנ"ל, כי בלא הרצון הנ"ל אזי אפילו אם ילמוד תורה לא יתגלה לו גילוי זה, כיון שאין לו רצון לזה. ובזה יובן מאמר רז"ל הנ"ל ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו, ואף שלא יהי' לו פנאי הרבה ללמוד תורה, אך כיון שיגיע בתפלה לבחי' הרצון הנ"ל, אזי יספיק לו מעט לימוד התורה וימצא שם גילוי זה. וזהו ג"כ שחסידי הראשונים היו שוהים ט' שעות בתפלתם, שהי' מספיק להם המעט זמן ללימוד התורה וכנ"ל. ואף על פי כן ותלמוד תורה כנגד כולם, אפילו כנגד התפלה, משום דהכלי לגילוי זה הוא התורה.

ומעתה יובן ענין קשה לזווגם כקריעת ים סוף, ומתחלה יש להבין ענין קריעת ים סוף מהו. דהנה ים הוא בחי' עלמא דאתכסיא, ויבשה הוא בחי' עלמא דאתגלי', כמאמר רז"ל כל מה שיש ביבשה יש בים, והנה ההפרש בין ים ליבשה אנו רואים למטה שברואים שבים אינם יכולים להיות נפרד כלל מהים, וכמו דגים שבים שמיד שיעלו ליבשה מיד הם מתים, מפני שאינם יכולים להיות נפרד ממקור חיותם, אבל ברואים שביבשה אף שמקבלים חיותם מהארץ אף על פי כן יכולים להיות נפרד מהארץ, וכמו האדם שעיקר החיות שלו הוא מהלחם שגידולו מהארץ, אף על פי כן יכול לחיות באויר. וכמו כן יובן ב' בחי' אלו בעבודה, כידוע שהמלאכים נקראים בשם נוני ימא, מפני שהם תמיד בבחי' ביטול לאלקות ואינם בבחי' נפרד כלל, וגם יש נשמות ג"כ שנק' בשם נוני ימא, וכמו רשב"י שאמר בחד קטירא אתקטרנא ב' אחידא כו', וגם כמו שמצינו בברכות דס"א ע"ב בר"ע שהי' גזירה שלא ללמוד תורה ומס"נ על לימוד התורה, ואמר מה במקום חיותינו כך שלא במקום חיותינו על אחת כמה וכמה, ואמר שם המשל מדגים שבים. אבל יש בחי' נשמות שהם בבחי' יש ודבר נפרד. ולמעלה בחי' ים הוא בחי' סוכ"ע ויבשה הוא בחי' ממכ"ע, וענין ק"ס היינו הפך ים ליבשה, היינו שהי' גילוי בחי' עלמא דאתכסיא בעלמא דאתגלי', היינו שגם בעלמא דאתגלי' יהי' הביטול כמו בעלמא דאתכסיא, או שעדאת"ג יתעלה במדריגת עדאתכ"ס ממש. וזהו וידגו לרוב בקרב הארץ [שבארץ] יהי' ג"כ הגילוי מבחי' וידגו שהוא בחי' דגים שבים, וגילוי זה הוא קשה להתהפך סדרי ההשתל, שיהי' יכול להיות בעלדאת"ג הגילוי כמו בעדאתכ"ס, וזהו קשה כיון שהוא עלדאת"ג.

ומעתה יובן ענין הזיווג ג"כ, דהנה כנסת ישראל נק' בשם כלה והקב"ה בשם חתן, וכנסת ישראל מקור נשמות ישראל הוא בחי' ממכ"ע שהוא בחי' מל', וקוב"ה הוא בחי' סוכ"ע, והזיווג הוא שיהי' גילוי בחי' סוכ"ע בבחי' ממכ"ע. והענין כי מקור נשמות ישראל נק' בשם כנס"י והיינו שכונסת ואוספת לתוכה את בחי' ישראל דלעילא, ישראל הוא בחי' לי ראש, והוא בחי' שלמעלה מעלה מהחכמה, ונמצא שהוא יחוד סוכ"ע בממכ"ע, וזהו כמו ענין הזיווג שנותן לה מקודם טבעת קדושין, שהטבעת הוא עגול והוא בחי' סוכ"ע. וכמו"כ נמצא בחי' זו במצות, כמו שאנו אומרים אשר קדשנו במצותיו, קדשנו הוא בחי' קדושין, שהוא בחי' סוכ"ע, שע"י מעשה המצות נמשך גילוי סוכ"ע, כי המצות נעשים לבושים לנפש, לבוש הוא בחי' סוכ"ע. וזהו שהזיווג הוא ג"כ קשה, שיהי' גילוי בחי' סוכ"ע במקור נשמות ישראל שהוא בחי' ממכ"ע.

והענין הוא דהנה כתיב כי אל דעות הוא בחי' דעת עליון ובחי' דעת תחתון, בחי' ד"ת הוא כמו שבדעתינו שלמטה היש ולמעלה הוא בחי' אין, ובחי' ד"ע הוא שהוא ית' היש האמיתי וכולא קמ"י כל"ח, ובחי' הזיווג הוא שיתגלה

בחי' ד"ע בבחי' ד"ת, היינו שגם בבחי' ד"ת יהי' מושג איך שכולא קמי' כל"ה, וזהו דבר קשה. אך הכח לזה הוא מצד כי אל דעות, שבחי' אל הוא כולל ב' הדיעות, והוא בחי' תיקון הראשון מי"ג ת"ד, בחי' מי אל כמוך כו', ועי"ז יוכל להיות גילוי בחי' ד"ע בבחי' ד"ת.

ומ"מ הוא רק כקריעת ים סוף בכ"ף הדמיון, מפני שענין הזיווג הוא רק הגילוי מבחי' סוכ"ע בבחי' חכמה תתאה, שהוא מקור נשמות ישראל בחי' ממכ"ע, מקור ג' עולמות בי"ע, והוא הגילוי מבחי' כתר לבחי' מל', אבל לא למטה ממש. אבל ענין קריעת ים סוף היינו שגם למטה ממש הי' הפך ים ליבשה, נמצא שגם ביבשה למטה הי' הגילוי מבחי' עלמא דאתכסי', וזהו קשה יותר, אבל מ"מ הוא התדמות, שבחי' המל' הוא ג"כ בחי' מקור לג' עולמות בי"ע. ונמצא שתפלה ותורה ומצות הו"ע אחד, שע"י התפלה הוא הרצון הנ"ל, וכלי לגילוי זה הוא התורה דאורייתא וקוב"ה כולא חד, וע"י המצות נמשך הגילוי למטה.

לזכות

החתן התמים הרב שניאור זלמן שיחיו הלוי
והכלה מרת חי' מושקא שתחי'

לויטין

לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
ו' ניסן, ה'תשפ"ב

•

נדפס על ידי הוריהם

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוגתו מרת חי' שיחיו לויטין
הרה"ת ר' אברהם מאיר וזוגתו מרת דבורה שיחיו פישר

וזקניהם

הרה"ת ר' משה שלמה הלוי וזוגתו מרת מלכה שיחיו לויטין
הרה"ת ר' משה ניסן שי' אזימאוו
מרת צירל גיטל תחי' שייפער
הרה"ת ר' שמואל חיים דוד וזוגתו מרת גיטל שיחיו פישר
הרה"ת ר' פנחס אפרים הלוי וזוגתו מרת יפה שיחיו בייטש